

ди се запжтило
то къмъ гората.

Току - що из-
грѣвало ясното
балканско
слънчице. Тихъ
вѣтрецъ покла-
шалъ трѣва и
шума. Птицитѣ
радостно изви-
вали своитѣ крѣ-
шни пѣсни.

Вървѣло мо-
миченцето изъ
гората, вървѣло,
вървѣло и гле-
да — сбъркало
пжтечката, що

води къмъ кладенчето . . . То познало, че се е
изгубило въ гората . . . Вървѣло, вървѣло и по
едно врѣме излѣзло на една полянка.

Ехъ, колко би се зарадвало то да би имало
кой да му покаже на кждѣ е горското кладенче!

Пусто е наоколо. Седнало момиченцето всрѣдъ
полянката и почнало да се чуди, какво да прави.
Нищо не могло да намисли.

Слънчевитѣ лжчи го галѣли по лицето, вѣт-
рецътъ му развѣвалъ косичкитѣ и му пѣлѣ ху-
бави пѣснички . . . Момиченцето задрѣмало . . .

Ето на срѣща му иде жена, на която лицето
грѣе като ясно слънце, а на главата ѝ се развѣ-
ватъ зелени листа и бѣли цвѣтчета на красивъ
вѣнецъ . . .